

de közben már eltelt egy-két hét, hónap,
és a munkahelyi íróasztal is összetört, ellopták, leégett.
Az ablakon túl is, már csak a kávébarna ég...

Bánk László

LONDONBAN, SEJ...

*(lányomnak, aki nem tud
a fenekén maradni)*

Csütörtökön megint őrt álltam
s gondoltam, hogy menjen az idő:
ha lábam helyén két faláb van
elkéne már egy jó kéregcipő.

Rád is gondoltam – a medvebőr
kucsmám mielőtt még földbe nyom,
elhagylak én – a Palotaőr,
téged – kis kurva – menyasszonyom.

A kovácsolt kapu kinyílik,
fenn öreg vasrózsák feslenek,
a Herceg kérdi – ott így illik:

– hova tűnt a szép magyar gyerek?
és kórusban kiált a gárda:
visszament anyjához – Agárdra!

Szabó Sándor

TANSZONG

Három holló bitót ácsol
égig érő diófából
arra jár a hollócsászár
becsülgeti kapja rászáll
(Vö. „Mindig szarik a kutya valamit”.)

Nem jó ez így három holló
bitófához nem hasonló
de hasonlít szép erődre
börtön legyen hát belőle
(Vö. „Egyet köp, másnak mondja, tapossa el”.)

Azzal huss otthagyja őket
akasztófa-építőket
ők meg lesznek porkolábok
silbakolnak fel s alá ott
(Vö. „Úgy eltűnt, mint a tündelevény, akarom mondani, denevér”.)

Égi dutyi rabja nincsen
zára meg lakatja sincsen
egy egérszem két ebédre
itt a vége fuss el véle
(Vö. „Tartja, mint süket az ajtót”.)

Kőrösi Zoltán

ARANYKA NÉNI MESSZE VAN

Zoltán Gábornak

Megjön a hajnal, és elindulok, mellettem hátizsák, lefeküdni nincsen már kedvem, elég az, hogy itt ülök az ágy szélén, kinyújtott karral elérhetném a párnát, az ablak néhány lépésre, összepakoltam mindent, ami kell, a cserenadrág, a csikos sapka, egy darab madzag és az ennivaló egy külön zacskóban, a csatra kötve a zseblámpa, az oldalzsebben a svájci kés, gyufa, minden itt van, csak a hajnal késik, és elindulok már, aludni úgysem tudnék, igaz, így viszont folytonosan gondolkodnom kell, nézem a sötétséget, a párna derengését, és még ha nem akarom is, közben szavak és képek kergetik bennem egymást, milyen jó is volna egyszer, ha ébren lehetnék, mindent látnék és hallanék, de úgy, hogy közben semmit, igazán semmit nem gondolok!, milyen jó!, hiszen most is: tudom, hogy valahol, messze, a folyosó végi szobában Aranyka néni vár, ül és nem mozdul, az ablakot nézi, a gang felé fülel, és biztos, hogy mosolyog, csillognak a fogai, és közben azt is tudom, hogy fent, magasan a falon ketyeg az óra, az ágydeszka nyomja a combomat, és sötét van, ha kinyújtom a kezem, az ujjaim végét már nem is látom, és miközben nem felejtetem el, hogy a hátizsák szíját még meg kell húznom, eszembe jut az is, hogy Apa és Anya lélegzését nem hallom, de tudom, hogy alszanak, mint ahogyan azt is tudom, hogyan horkol valahol Nagyapa, vagy hogy Vera néha a fogát csikorgatja álmában, és hogy messzebb, sokkal messzebb, a konyhában, a mosogató mellett biztosan most is úgy rázkódik a hűtőszekrény, mintha valaki